

ZSIRAI LÁSZLÓ

Demencia

Magányba fulladó napok,
kifejezéstelen érzelem –
Sorolnak tévedéseid
szédült szerdán, poshadt pénteken.

Elmenni nem mersz sehova,
betegség félelme kulcsra zár,
rettegsz, hogy nem találsz haza,
véget ért számodra már a nyár.

Kiszolgált élet ősze jön,
fakul a szóvirágok szirma,
ezernyi gondolatlevél
hullik egy lassan ásott sírba.

Tudok egy utcát...

Tudok egy utcát Nagytétényben,
ahol arról nyávog a macskakő,
hogy milyen múltba kapaszkodik
a tegnap megálmodott jövő.

Napfényben tündöklő napokon
szép madarak tartanak ünnepet,
s a megkövülten álló házak
málló vakolatot vedlenek.

Hideglelősebb éjszakákon
némán kísért a kastély szelleme,
verssorok járkálnak nyomában,
ha ébred a rímek reggele.

Itt mosolyunk koccintja össze
Romhányi csendülő poharait,
s a Cziffra Szintér varázsolja
Dohnányi zengő dallamait.

A Duna méltósággal hallgat,
bár hajók borzolják hullámait.
Évezredek rejt az idő,
harangszavakat hirdet a hit.